

1

Hakken, snipperen en dobbelsteentjes snijden was Lachlans favoriete bezigheid. Hij vond het leuk wanneer het flitsende lemmet van het mes wazig werd; hij probeerde dan nog sneller te gaan en zijn eigen record te verbeteren.

Hij wilde het altijd beter doen, beter zijn... en misschien was het hem ook wel gelukt als op dat moment de telefoon van het restaurant niet was overgegaan.

Hij nam op. 'Met McCarthy's.'

'Hoi,' zei een stem die hij niet onmiddellijk herkende. 'Ik heb al drie berichten ingesproken, maar je belde niet terug en daarom heb ik dit nummer geprobeerd. En daar ben je dan!'

Ah, dat beperkte het aantal mogelijkheden aanzienlijk. 'Hoi, Nell, sorry, maar ik heb het hartstikke druk. Wat wil je precies?'

'Nou, ik zou willen dat je het druk had met mij! Maar oké, weet je nog dat je me afgelopen maart hebt meegenomen naar het glas-in-loodatelier van die vriendin van je, Amber, en dat ik daar toen die zonnenvanger heb gekocht? Nou, die heb ik per ongeluk kapot laten vallen en ik vroeg me af of ze er niet nog zo eentje voor me kan maken, want ik vond hem zo mooi.'

'Dat wil ze vast wel. Je kunt het haar zelf vragen, haar nummer staat op haar website,' zei hij.

'Dat weet ik, maar ik kon me niet meer herinneren hoe haar atelier heette, je weet hoe ik ben...'

'Lanrock Glass.'

'Oké, ik zal haar bellen. Maar hoe gaat het met je? Het is al zo lang geleden dat we elkaar hebben gezien!'

Dat had een reden. Nell gebruikte altijd heel veel uitroepste-

kens. Haar enthousiasme was dodelijk vermoeiend. Ze had ook enorm haar best gedaan om hun korte affaire te veranderen in een echte relatie. 'Druk gehad,' zei hij, terwijl hij haar op speaker zette en verderging met zijn werk.

'Maar op maandag werk je niet. Ik dacht dat ik dan misschien wel langs zou kunnen komen.'

'Ik weet niet precies of ik dan al iets anders heb.'

'Lachlan, ik vraag niet of je met me wilt trouwen. Het leek me gewoon leuk om je weer eens te zien.'

Hij stopte met het snipperen van de uien. Hij vond het altijd moeilijk om nee te zeggen. En het zou inderdaad wel leuk zijn...

Pinggg, deed zijn telefoon. Er verscheen een berichtje van Amber op het scherm: *Ik ben onderweg*.

In de telefoon zei hij: 'Ik moet even zien hoe het de komende dagen loopt. Ik bel je nog.'

'Niet vergeten.' Nells stem had een scherp randje gekregen.

'Bel Amber maar over dat ding voor het raam. Lanrock Glass,' zei hij. 'Ze wil er vast nog wel zo eentje voor je maken.'

'Ach, zo belangrijk is dat niet. Het was een smoes om je te kunnen bellen.' In een uitbarsting van eerlijkheid voegde ze eraan toe: 'Ik had hem alleen maar gekocht omdat ik dacht dat je me dan leuker zou vinden.'

Hij lachte. 'Dat was ook zo.'

'Maar niet genoeg om me nog een keer te willen zien.' Ze was gekrenkt; ze had hem gebeld en hij had haar afgewezen.

'Sorry, maar ik heb op het ogenblik soort van een relatie. Het voelt niet goed om iets achter haar rug om te doen.'

'Oké, ik snap het. Geen probleem, ik hoop dat je het leuk met haar hebt. Misschien lopen we elkaar nog eens tegen het lijf.'

'Het was fijn om je weer even te spreken.'

'Volgens mij meen je daar niets van. Dag, Lachlan.'

Het gesprek werd beëindigd. Lachlan glimlachte bij zichzelf terwijl hij verderging met het in dobbelsteentjes snijden van de

aardappels. Amber zou trots op hem zijn als ze had gehoord hoe hij bezig was.

Misschien werd hij eindelijk een beter mens.

Hij pakte de volgende aardappel en keek op de klok aan de muur. Amber kon elk moment komen.

Ambers moeder had altijd beweerd dat iemand met ook maar een ietsjepietsje gevoel ervoor op de tast lippenstift kon opdoen. Het was een vaardigheid waar je je hele leven profijt van had, had ze gezegd. Zelfs op haar laatste dag in het hospice had haar lippenstift perfect gezeten, al was haar lichaam dan geen schaduw meer van wat het was geweest.

De brunette die Amber voor het restaurant zag staan, vertrouwde blijkbaar niet op haar gevoel. Ze tuurde aandachtig in een klein spiegeltje terwijl ze lippenstift aanbracht op haar getuiste lippen.

Amber bleef rustig op de zonnige stoep wachten en bewonderde terloops het zwarte kokerrokje van de vrouw. Zulke stadse kleding zag je niet vaak hier in Lanrock, aan de zuidkust van Cornwall.

Nadat de vrouw klaar was met haar verse laag lippenstift, haalde ze een hand door haar haar en maakte nog een extra knoopje van haar blouse open. Daarna duwde ze de deur open en liep naar binnen.

Een halfuur later was Amber, die in een rustig hoekje van het restaurant was gaan zitten, klaar met het ontwerp van een spiegel-lijst van glas in lood en had ze tijd om het gesprek af te luisteren dat drie tafels verderop plaatsvond tussen Lachlan en mevrouw lippenstift, blijkbaar een journaliste.

‘Dus je hebt heel wat bereikt, qua carrière.’ Mevrouw lippenstift boog zich wat naar hem toe en vervolgde op vertrouwelijke toon: ‘Maar hoe zit het privé?’

Hoewel de lunchtijd al voorbij was, droeg Lachlan nog steeds zijn witte koksoutfit. Terwijl hij de fles gekoeld water pakte, ant-

woorde hij: 'Privé gaat het prima. Maar op het moment gaat het restaurant voor.'

'Maar natuurlijk! Dus je hebt geen vriendin? Zonde, zeg!'

O, *daar gaan we weer*. Aan de andere kant van het restaurant kromp Amber ineen van plaatsvervangende schaamte, want de journaliste ging nu voluit op de versiertoe en bestudeerde met glanzende ogen Lachlans gezicht om zijn reactie te peilen en te kijken of hij geïnteresseerd in haar was.

'Geen vriendin,' zei Lachlan. 'Maar ik red me wel.'

'Dat geloof ik graag.' Glimlachend draaide ze haar lege glas rond tussen haar vingers. Op de tafel tussen hen in lag haar telefoon, die de paar seconden betekenisvolle stilte registreerde.

Lachlan keek op zijn horloge. 'Maar ik moet zo weer aan het werk.'

'Echt? Maar jullie gaan toch pas om zeven uur open?'

'Ik heb nog van alles te doen. Anders dan in sommige restaurants pakken we niet zomaar een zak diepvriespatat uit de vriezer om die dan in de frituurolie te dumpen.'

'Hahaha.' De vrouw gleed met haar tong langs haar bovenlip, zichtbaar in haar sas met de verwijzing naar patat-gate. 'Ik geloof dat een bepaalde kok niet zo blij was toen je hem ervan beschuldigde diepvriespatat te gebruiken. Heb je al wat van zijn advocaat gehoord?'

'Natuurlijk niet,' zei Lachlan. 'Want het was waar.'

Op samenzweerderige toon zei ze: 'Ik heb ook gehoord dat je niet bent ingegaan op het aanbod van een tv-zender om samen met een beroemde kok met Michelin-sterren een programma te maken.'

'Is dat zo?'

'Klopt het?'

'Zou kunnen.' Hij nam een slok water.

'Waarom zou je zo'n aanbod afwijzen?'

'Omdat die beroemde kok met Michelin-sterren een klootzak is.'

O, daar ging hij weer. Amber had zin om even kort te kuchen, ter waarschuwing. Maar ze wist nu al dat dat geen enkele zin zou hebben. Lachlan zou haar gewoon negeren; het had hem altijd al moeite gekost om zijn gedachten voor zich te houden.

De journaliste begon verrukt te lachen. 'Ik kan niet zeggen dat ik het niet met je eens ben! Je hebt het toch over Gerry Walsh?'

'Zou kunnen. Geen commentaar.'

'Maar zou je niet graag een eigen tv-programma hebben?'

'Het is niet zaligmakend. Ik heb liever dat mijn gasten hier komen omdat ze hebben gehoord dat het eten goed is dan omdat ze mijn gezicht in een of ander stom programma hebben gezien.' Lachlan zei het op een toon die geen tegenspraak dulde en keek toen weer op zijn horloge. 'Het spijt me, maar ik heb echt nog heel veel te doen.'

'Je wilt de beste zijn,' zei de vrouw.

'Natuurlijk. En het gaat de goede kant uit.'

'Het is mooi dat je zo gepassioneerd bent over wat je doet.'

'Nou, ik ben blij dat te horen,' zei Lachlan.

Driftig op haar laptop tikkend en met haar hoofd naar beneden hoorde Amber dat de stoelen naar achteren werden geschoven. Ze kon al bijna raden hoe het verder zou gaan.

'Ik was eigenlijk van plan om vanmiddag meteen weer terug te gaan naar Londen, maar ik bedenk ineens dat het jammer zou zijn om niets van je heerlijke eten te proeven nu ik toch helemaal hiernaartoe ben gekomen.' Nu ze allebei stonden, liet de vrouw een onbeschaamde blik over Lachlans lichaam glijden. 'Kan ik nog een tafel reserveren voor vanavond?'

En dan drinken we daarna samen een paar glazen en dan vertel ik je hoe fantastisch je wel niet bent en dan mis ik de laatste trein en zal ik bij jou moeten blijven slapen...

Amber moest een glimlach onderdrukken; het was allemaal zo voorspelbaar. Echt, iedere keer weer.

'Dat is nou jammer,' zei Lachlan met een spijtige blik. 'Als ik

het een week eerder had geweten, had ik een tafel voor je kunnen vrijhouden. Maar we zitten helemaal vol.'

'O.' Het gezicht van de journaliste betrok. 'En je kunt op geen enkele manier...'

'Het spijt me. Maar het was erg leuk je te hebben ontmoet. Als je hier nog eens in de buurt bent, moet je me beslist bellen.'

'Dat zal ik doen.' Ze zette de voicerecorder van haar telefoon uit. 'Zullen we een foto van ons samen maken?'

'Goed idee. Amber, zou jij dat willen doen?'

Ook dit had ze al verwacht. De journaliste gaf Amber haar toestel en Amber maakte een paar foto's van Lachlan en haar samen, met Lachlans gebruinde arm om de schouders van de vrouw, die blosjes van opwinding op haar wangen had, terwijl Lachlan... nou ja, charismatisch was als altijd, met die zigeunerachtige glinstering in zijn ogen, zijn glanzende zwarte haar en dat bedrieglijk engelachtige lachje van hem.

Nadat de foto's waren gemaakt, vroeg de vrouw fluisterend: 'Wie is dat?'

Lachlan grijnsde. 'Amber? Ze is... Laten we zeggen dat we erg close zijn.'

Hij dacht dat dat grappig was. Amber wachtte terwijl Lachlan en de journaliste elkaar op de wang kusten en afscheid namen. Toen hij de deur opende voor de vrouw, riep Amber een beetje aan de late kant: 'Nou, niet close op dié manier.'

Nadat de deur was dichtgevallen en ze met zijn tweetjes waren, zei ze: 'Daar moet je echt eens mee ophouden, mij als smoes gebruiken. Dat is heel irritant.' Voornamelijk omdat ze er altijd van moest blozen.

Lachlan lachte. 'Daarom is het juist zo grappig. Hoe gaat het trouwens met je? Alles goed?'

'Gaat wel, als je bedenkt dat je me hier een uur hebt laten zitten wachten.'

'Sorry. Ik was dat interview helemaal vergeten.'

'Die dame wilde wel meer dan alleen een interview.'

'Ik weet het. Maar ik ben er niet op ingegaan. Ben je nu niet trots op me?'

'Heel erg trots. Je begint het te leren. Goed zo,' zei ze, want vorig jaar was hij naar bed geweest met een journaliste die het niet had gepikt toen hij haar daarna niet meer had gebeld en vervolgens wraak had genomen in een artikel. Het was niet fraai geweest.

'Hoe denk je dat het ging?' vroeg hij.

Alsof hij ooit naar haar luisterde. 'Je had Gerry Walsh geen klootzak moeten noemen.'

'Dat heb ik ook niet gedaan. Ik heb zijn naam niet in mijn mond genomen.'

'Maar we wisten allemaal over wie je het had.'

Hij spreidde zijn handen. 'Omdat we allemaal weten dat hij een zak is.'

'Het klinkt arrogant als je dat zegt.'

'Is het arrogant om te weten dat je een betere kok bent dan iemand anders? Want ik ben beter dan hij,' zei Lachlan. 'En ook lang niet zo'n klootzak.'

'En zo bescheiden ook.'

Zijn donkere ogen dansten. 'Ik hou van eerlijkheid.'

'Wat jij wilt.' Ze ging op een van de krukken bij de bar zitten. 'Maar vertel eens waarom ik moest komen.'

Lachlan haalde zijn vingers door zijn haar en streek het weg van zijn gebruinde voorhoofd. 'Het gaat om Teddy.'

'Wat?' Als het slecht nieuws was, had hij dat beter meteen kunnen zeggen. 'Is er iets met hem?'

'Nee, hoor. Hij heeft het enorm naar zijn zin. Maar er is iets wat me dwarszit.'

'Wat dan?' Ze had geen idee waar hij naartoe wilde. Teddy bevond zich op het ogenblik voor de kust van Griekenland; hij was op de helft van een cruise van vierentwintig dagen. Het was drie

jaar geleden dat May was gestorven en ze hadden hem eindelijk zo ver weten te krijgen dat hij op vakantie ging. Iedereen had hem aangemoedigd om te gaan, en cruiseschepen waren een prettige, veilige plek voor alleengaande reizigers.

‘Ik zou er niet van kunnen genieten,’ had Teddy gezegd toen Amber hem de glanzende, uitnodigende brochure had gegeven. ‘Het is helemaal niet leuk om in je eentje op vakantie te gaan.’

Maar ze had volgehouden; ze had hem onlinereviews laten zien en uitgelegd dat er dagelijks dingen werden georganiseerd voor mensen die alleen reisden: samen aan grote tafels eten, groepsuitstapjes aan wal, quizen en andere spelletjes en net zoveel gezelschap als je maar wilde, mocht je daar behoefte aan hebben.

Het had natuurlijk nog grandioos mis kunnen gaan nadat ze hem zo ver hadden weten te krijgen, maar dat was gelukkig niet gebeurd. Twee dagen nadat het schip uit Southampton was vertrokken, was Ambers telefoon overgegaan en had ze haar werk twintig minuten moeten onderbreken om naar Teddy's enthousiaste verhalen te luisteren. Alles was even leuk aan een cruise. Hij zat nu met een groep vrienden wat te drinken in een bar in de zonnige haven en straks zouden ze La Coruña in gaan om te kijken wat die stad allemaal te bieden had.

‘Ik weet dat je het altijd heerlijk vindt om achteraf gelijk te krijgen,’ had hij vrolijk gezegd. ‘En daarom vertel ik je nu dat je gelijk had.’

‘Ik heb altijd gelijk.’ Ze was enorm opgelucht. ‘Dat zou je inmiddels toch moeten weten.’

‘Het eten is echt verrukkelijk, en iedereen is zo aardig en er is niets mooiers dan met een cocktail op het dek te zitten en te kijken naar de zonsondergang boven zee.’

‘O mijn god, drink je tegenwoordig cocktails?’ Teddy was zijn hele leven een cider-man geweest.

‘Ja, gek hè? Maar ze zijn zo lekker! Ze stoppen er parapluutjes

in en je proeft niet eens dat er alcohol in zit. Maar die zit er echt wel in.'

Ze lachte. 'Welke vind je het lekkerst?'

'Nou, hier op het schip hebben ze er eentje die Fun on the Beach heet, hoewel het in het echt een veel ondeugender naam heeft. Maar die vertel ik je niet.'

Amber voelde een vonk van liefde in haar hart voor de liefste man die ze ooit had gekend; ze mocht dan wel negenentwintig zijn, maar Teddy wilde haar nog steeds in bescherming nemen. Ze mocht van hem niet weten dat er zoiets bestond als een cocktail die Sex on the Beach heette.

'En zo raar,' ging hij verder, 'maar er zijn hier maar een paar mensen die voor het eerst op een cruise zijn. De anderen zijn er dol op en gaan zo vaak mogelijk. En ik snap nu ook waarom!'

'Wat fijn,' zei ze. 'Dus je denkt dat je het nog weleens zult doen?'

'Hier op het schip zit een reisbureau,' zei Teddy. 'En ik ga daar beslist nog een reis boeken.'

Dat telefoontje was twee weken geleden geweest. Het ging nog steeds goed met hem en de vrienden die hij aan boord had gemaakt, en op de foto's die hij haar stuurde, kon ze zien dat hij steeds bruiner werd en, als dat al mogelijk was, steeds blijer.

'Vertel,' drong ze nu bij Lachlan aan.

Lachlan zat op zijn telefoon te scrollen. 'Wacht even, ik heb slecht bereik...'

'Hallo? Je hebt het tegen mij, hoor,' zei ze plagend. 'Dat is de smoes die je gebruikt als vrouwen willen weten waarom je ze niet terug hebt gebeld.'

'Even geduld. Oké, ik heb het.' Hij keek haar aan. 'Weet je nog dat je op school ontzettend verliefd was op Lee Cope en dat je het gesprek altijd weer op hem wist te brengen?'

'Hè?'

'Bijvoorbeeld als iemand zei dat zijn lievelingskleur groen was,

dan zei jij dat jouw lievelingskleur paars was, maar goh, niet te geloven, paars was ook de lievelingskleur van Lee!’

‘Dat heb ik nooit gezegd!’ riep ze verontwaardigd uit. Goed, ze had op de middelbare school over Lee gefantaseerd, maar zijn lievelingskleur was niet paars geweest, maar zwart.

‘Ik zeg maar wat, maar je was echt compleet geobsedeerd en je had het continu over hem. Echt, de hele tijd.’

Ineens ging haar een licht op. ‘Hoe kun jij dat nou weten, jij was toen al weg!’

‘Raffaele vertelde het me. Hij zei dat het ontzettend grappig was, dat ze wedjes afsloten op hoe vaak je zijn naam zou noemen.’

Natuurlijk had hij het van Raffaele gehoord; die twee hadden niets liever gedaan dan haar plagen.

‘Oké,’ zei ze. ‘Maar je hebt me nog steeds niet verteld waarom ik moest komen.’

‘Moet je eens kijken.’ Hij gaf haar zijn toestel.

Goh, boeiend. Ze keek naar de foto van Teddy en zijn nieuwe vrienden op het cruiseschip, een stuk of twintig mensen bij zons-
ondergang op het dek, die stralend hun glas naar de camera hie-
ven. ‘Die ken ik al. Die heeft hij mij vorige week gestuurd.’

‘Ik heb hem vanochtend gebeld. Ze liggen in Mykonos. We hebben leuk gepraat. Zo te horen geniet hij er nog steeds van.’

‘Ja, en?’

‘En in de eerste vijf minuten al liet hij terloops drie keer de-
zelfde naam vallen.’

‘O!’ Ineens viel het kwartje. Nu werd het interessant. Ze ver-
grootte de foto. ‘En het is een van deze vrouwen? Wie? Vertel!’

‘Waarom denk je dat het een vrouw is?’ vroeg Lachlan.

Haar hoofd schoot omhoog. ‘Wat?’

‘Grapje. Ha, dat gezicht van je.’

Ze keek weer naar de vrolijke groep op het schermpje en bestu-
deerde de mogelijke kandidates tot haar blik bleef hangen bij een
lachende vrouw in een perzikkleurige jurk met een bijpassende